

Sample work, do not publish

ก้าว

(เท้า) กล้า

จากนักเรียนปลายแถว 1.84
สู่ ดร.เรียนดี 4.00

“Inspiration”
is the way to victory

ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธนรัตน์ รัตนพงศ์ธระ

ก้าว(ที่)กล้า

inspiration is the way to victory

ขอสงวนลิขสิทธิ์เนื้อหา รูปภาพ และข้อมูลทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้
ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามดัดแปลง ทำซ้ำ หรือเผยแพร่ก่อนได้รับอนุญาตจากผู้เขียน

ISBN (e-book) 978-616-582-106-3

พิมพ์ครั้งที่ 1

จำนวน 100 เล่ม

ราคา 250 บาท

จัดทำโดย : ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธนรัตน์ รัตนพงศ์ธระ

เรียบเรียง : Queenbee writersite

ออกแบบปก/รูปเล่ม : Queenbee writersite

จัดจำหน่ายโดย : ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธนรัตน์ รัตนพงศ์ธระ

พิมพ์ที่ : บริษัท ดีเซมเบอร์ จำกัด

เลขที่ 248/7 ซอยมิตตคาม ถนนสามเสน

แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทรศัพท์ 02-884-5933-4, 085-997-7220

ผ่านช่วงร่อแร่ไปได้!!
แล้วคุณจะไปได้ไกล มากกว่าที่คุณคิด

“

ไม่จำเป็นต้องเรียกร้องหรือคาดหวังความรักจากผู้ใด
เพราะความรักที่ดีที่สุด คือการรักและปรารถนาดีกับตนเอง
นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของความรักที่ยั่งยืนที่สุด
ก่อนที่จะแผ่แผ่ความรักสู่ผู้อื่น

”

คุณคิดว่า ชีวิตของคนคนหนึ่ง จะตกต่ำได้ในระดับไหน?

คนคนหนึ่ง ที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เป็น ดร. เป็นผู้ประกาศข่าววิทยากร มัคคุเทศก์ พิธีกร ความสมบูรณ์ในคนคนนี้ ที่มีความสามารถรอบด้าน จนทำให้หลายคนคิดว่า เขามีต้นทุนชีวิตที่ดี มาจากครอบครัวที่เพียบพร้อมและมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ แต่ในชีวิตที่เป็นจริง กลับตรงข้ามกับจินตภาพที่ผู้อื่นมองไว้อย่างสิ้นเชิง เพราะหนึ่งชีวิตที่มีได้ในทุกวันนี้ เกิดได้จากต้นทุนที่แทบจะไม่มีอะไรเลย ข้ำร้าย การมาเยือนในจุดที่สำเร็จ ไม่ใช่แค่การเริ่มจากศูนย์ แต่เป็นการเริ่มจากในเหว ที่ต้องปีนขึ้นจากเหวให้ได้ก่อน ถึงจะเริ่มต้นที่ศูนย์

"จากนักเรียนปลายแถว 1.84 สู่ ดร.เรียนดี 4.00"

หนังสือเล่มนี้จะเป็นสิ่งเล็ก ๆ ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับใครก็ตามที่คิดว่าตัวเองด้อยค่า หดแรงแง กาลังล้ม หรือแม้แต่กับคนที่มืพลึงอยู่แล้ว หนังสือเล่มนี้จะเป็นขุมพลึงให้คุณมีจุดหมายที่มั่นคงขึ้น ที่สำคัญยังช่วยเป็นกุญแจให้กับน้อง ๆ หรือพ่อแม่ในการเลือกสาขาเรียน เลือกมหาวิทยาลัย เลือกอนาคตของตัวเอง และเทคนิคการเรียนจากนักเรียนปลายแถว สู่ ดร.ที่ไ้รับพระราชทานประกาศนียบัตรผลการเรียนยอดเยี่ยม 4.00

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จุดเริ่มต้นเล็ก ๆ สู่ความสำเร็จในหนังสือเล่มนี้ จะสร้างความสุข รอยยิ้ม และความจดจำให้กับทุกคน

ขอให้มีชีวิตที่ดี
ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธนรัตน์ รัตนพงศ์ธระ
ดร.หนูย

สารบัญ

จุดเล็ก ๆ ที่ลึกที่สุด

เริ่มจากจุดลึก ๆ	13
เงิน 1,500 มีค่าเท่ากับต็อกเตอร์หนึ่งคน	23
ตุ๊กตาล้มลุก	33

โลกใบใหม่กับหนทางที่เลือกเอง

โอกาส...หนทางสร้างชีวิต	41
เมื่อกำแพงทะลายลง ความสุขก็คืบคลาน	51
รางวัลแห่งเกียรติยศ	57
ให้เท่ากับได้	63

เบื้องหลังแห่งความสำเร็จ

พลังแห่งชีวิต	75
คว่ำชัยในการศึกษา	79
เลือกมหาวิทยาลัยอย่างไรให้ประสบความสำเร็จ & ความสุข	89
เข้าใจข้อปรีญญา...พออนาคตไกล	95
ใช้ชีวิตให้ประสบความสำเร็จ	103
บทสรุป	115

เริ่มจากจุดเล็ก ๆ
ที่เปลี่ยนคนเล็ก ๆ
ให้เปี่ยมคุณค่าได้

คุณจะเป็นอย่างที่คุณเชื่อ ถ้าคุณเชื่อว่า你可以

เรื่องเล่าจากชีวิตจริง

ที่จะเปลี่ยนเข็มทิศของชีวิต

ด้วยมือของคุณเอง

ใช้อุปสรรคและหยาดน้ำตา

ใช้ความรักและความใฝ่ดี

ให้เป็นพลัง ฮึด! และลุกขึ้น **สู้!**

เพื่อวันข้างหน้าที่ดีกว่า อย่างเต็มภาคภูมิ

The smallest and deepest point

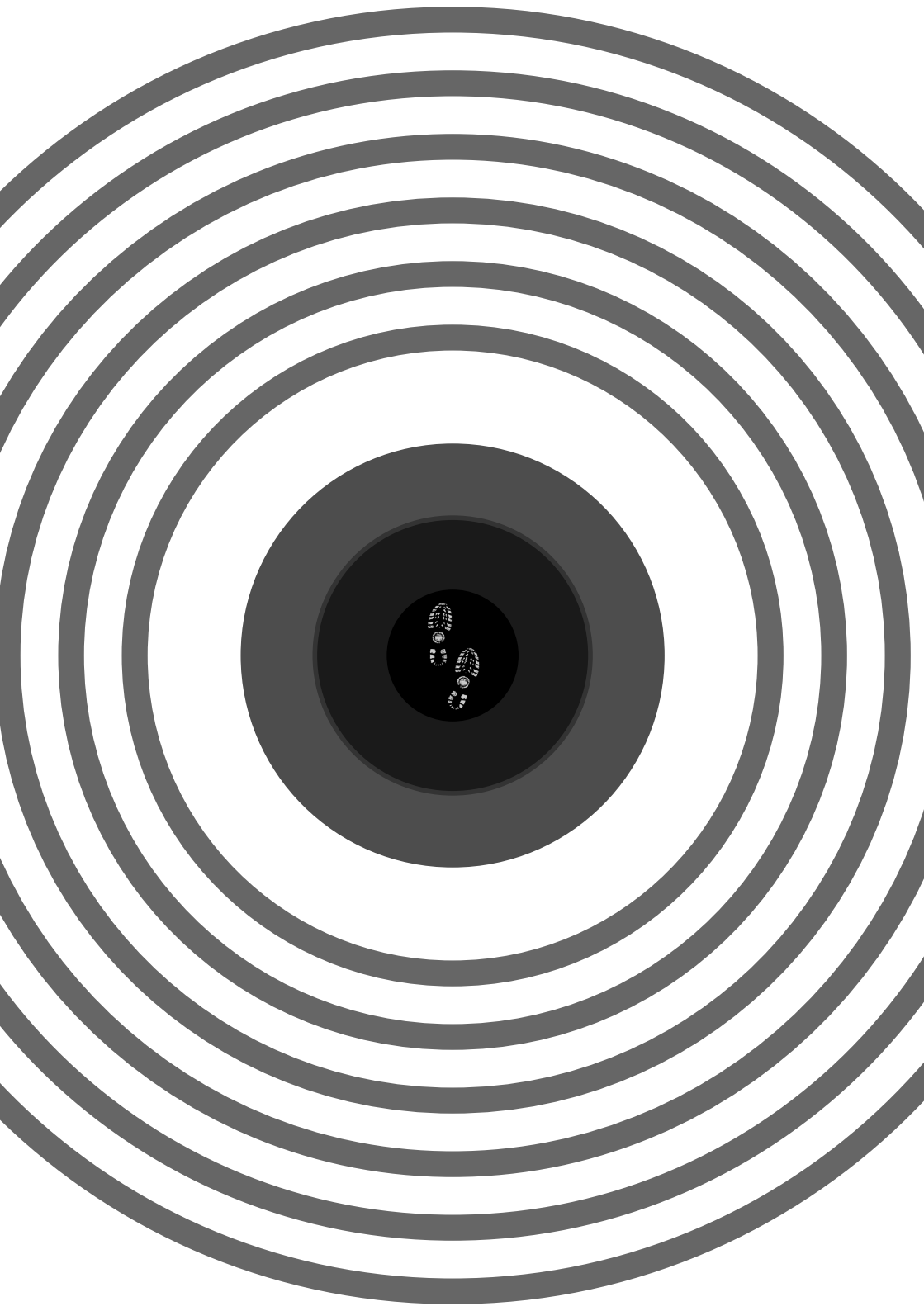
จุดเล็ก ๆ ที่ลึกที่สุด

เริ่มต้นจากไหนไม่สำคัญ

ก้าวต่อไปที่มุ่งมั่นสำคัญกว่า

ชีวิตมนุษย์ทุกคน
ล้วนเริ่มต้นจากจุดเล็ก ๆ ด้วยกันทั้งนั้น
จุดเล็ก ๆ จากการกำเนิดชีวิต
จุดเล็ก ๆ ที่เริ่มดำเนินชีวิต
แต่จะมีสักกี่คน ที่ต้องเริ่มต้นมาจาก

จุดเล็ก ๆ ที่เล็กที่สุด

เริ่มจากจุดเล็ก ๆ

ในความคิดของผม ชีวิตไม่ได้มีเพียงด้านที่เรามองเห็น
และชาติกำเนิดไม่ได้เป็นตัวชี้วัด ความสำเร็จของมนุษย์
เสมอไป ...

ในวันที่เรามองเห็นความสำเร็จของใครสักคน คือวันที่เขาเดินผ่านจุดเริ่มต้นมาไกลมากและไกลเกินกว่าที่ใครจะนึกถึง หลายเสียงที่ชื่นชมกับผลลัพธ์ที่อยู่ตรงหน้า ใครเลยจะรู้ว่าเบื้องหลังของความสำเร็จที่น่าภาคภูมิใจนี้

ไม่เคยมีอะไรง่าย

ผมเกิดมาในครอบครัวที่มีต้นทุนเพียงน้อยนิด หรืออาจจะเรียกได้ว่าแทบไม่มีต้นทุนอะไรเลยก็ไม่เกินไปนัก ที่จะบอกกับทุกคนแบบนั้น เป็นเพียงเด็กชายธรรมดาคนหนึ่ง ที่เกิดและเติบโตมาในครอบครัวชนบท ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่กับพ่อและแม่ ฐานะทางบ้านยากจน ปากกัดตีนถีบ หากมีใครสักคนจะนับจุดเริ่มต้นในชีวิตของตนเองเป็นจุดเล็ก ๆ จุดเริ่มต้นของผมก็เล็กไม่ต่างกัน แต่จุดเล็ก ๆ ที่ว่า มันกลับอยู่ลึกที่สุด เท่าที่ใจของเด็กผู้ชายคนหนึ่งจะรู้สึกได้เท่านั้นเอง

หลายคนคงเคยได้ยินเรื่องราวของชาวจีนโพ้นทะเล ที่หอบเสื่อผืนหมอนใบ มาพึ่งพระบรมโพธิสมภารกันมามากแล้ว มีครอบครัวชาวจีนมากมายประสบความสำเร็จอยู่ในประเทศไทยเป็นเจ้าสัว เป็นเจ้าของกิจการทั้งเล็กและใหญ่ให้เห็นกันดาษดื่น แต่ก็ยังมีอีกหลายครอบครัวที่ไม่ประสบความสำเร็จ เป็นเพียงครอบครัวชาวจีนธรรมดา ที่ทำมาหาเลี้ยงชีพให้อยู่รอดได้เท่านั้นเอง ครอบครัวของผมก็เช่นกัน

ทวดของผมเป็นชาวจีนแท้ ๆ ที่อพยพมาตั้งรกรากอยู่หมู่เกาะชายทะเลจังหวัดสมุทรสงคราม ยึดอาชีพเป็นชาวประมง แต่ก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จจนร่ำรวยอย่างใครเขา พอมีพอกินเลี้ยงครอบครัวได้ตามอัตภาพ จนสายเลือดของการทำประมงสืบทอดเป็นอาชีพของครอบครัว

มีลูกมากจะยากจน

ในสมัยหนึ่ง ประเทศไทยเคยมีคำขวัญว่า “ลูกมาก จะยากจน” เพื่อเป็นการเตือนประชาชนไม่ให้มีลูกมากเกินไป เพื่อลดปัญหาความยากจนจากการเลี้ยงลูกหรือส่งลูกเข้าเรียนในอนาคต ซึ่งครอบครัวของผมนึกก็คิดว่าทันสมัย เพราะปู่และย่าของผมมีลูกมากถึง 7 คน เข้าตำรายากจนกับเขาพอดี

ด้วยฐานะทางบ้านที่ไม่ได้ร่ำรวยอะไรนัก จะเรียกว่าจนก็คงจะไม่มีใครโกรธ ทำให้มีเพียงพ่อของผมซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้ายของบ้าน ได้ร่ำเรียนจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในขณะที่พี่ ๆ เรียนจบแค่ชั้น ป.4 ไม่ใช่ใครต่อใครเสียสละให้พ่อผมหรือจนกระทั่ง แต่ด้วยความที่ท่านเป็นคนขยันและใฝ่เรียน การไปเป็นเด็กวัด อาศัยกินข้าวกันบาตรและไปเรียนหนังสือ ก็ทำให้พ่อของผมเป็นคนที่มีการศึกษาสูงที่สุดในบ้านก็ได้ ตอนนั้นพ่อเห็นว่าครอบครัวลำบากมากแล้ว จึงตัดสินใจไม่เรียนต่อ ม.ปลาย เพราะต้องใช้เงินเยอะ อีกอย่างจะได้กลับมาช่วยที่บ้านหาเลี้ยงครอบครัวด้วย

ความทรงจำที่เจ็บปวด กลับสร้างกำลังใจที่แข็งแกร่ง

ชีวิตมนุษย์ทุกคนต้องการกำลังใจและกำลังใจที่ดีที่สุด คือกำลังใจจากความรักของใครสักคนที่รักเราอย่างจริงใจ แต่กำลังใจที่ขาดไม่ได้ คือ กำลังใจจากตัวเราเอง

หลังจากที่พ่อของผมเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 พ่อเริ่มทำงานที่แตกต่างไปจากพี่ ๆ คนอื่น ๆ ได้พบกับแม่ของผมและมีผมในขณะที่ท่านอายุเพียง 20 ปี ผมเติบโตขึ้นมาได้ด้วยการเลี้ยงดูจากย่าและลุงซึ่งไม่มีลูก พร้อมทั้งลุง ป้าและญาติ ๆ ที่อยู่ใกล้กัน ในขณะที่พ่อเป็นคนส่งเสียค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ถึงแม้ว่าเราจะไม่ค่อยมีเวลาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมากนัก ด้วยภาระหน้าที่ ที่เรียกได้ว่าเป็นเสาหลักของครอบครัวที่พ่อได้แบกเอาไว้ ในขณะที่ข่าวคราวของแม่เริ่มหายไปพร้อมกับความทรงจำของผมที่ค่อย ๆ ลบเลือน เพราะมันถูกแทนที่ด้วยความรัก ความอบอุ่นจากย่าและลุง กว่าที่รู้ว่าแม่ได้จากผมไปอย่างไม่มีวันกลับนานแล้ว ก็เมื่อวันที่ผมโตขึ้น

ผมยังคงเชื่อเสมอว่า พื้นฐานความรักจากครอบครัวเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำให้ใครคนหนึ่ง เติบโตขึ้นมาอย่างมีคุณภาพเสมอ ผมได้รับความรักจากย่าของผมอย่างเต็มเปี่ยม ได้รับความรักความเอาใจใส่จากลุงที่เลี้ยงดูผมมาจนเราไม่รู้สึกละอายเพราะเราได้รับความรักมากเพียงพอ

โดยเฉพาะได้รับความรักจากพ่อ ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันก็ตาม

การที่ผู้ชายคนหนึ่ง เรียนจบเพียงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถึงแม้ว่าจะสูงมากแล้วเมื่อเทียบกับพี่ ๆ ในครอบครัวคนอื่น ๆ แต่ก็ยังด้อยกว่าเมื่อต้องออกไปเผชิญกับสังคมภายนอก ทำให้พ่อของผมเป็นคนหนึ่งที่ต้องทำงานหนักเพื่อครอบครัวและเพื่อพิสูจน์ตัวเอง คนขยันไม่เคยอดตาย คำนี้ยังเป็นจริงเสมอและพ่อก็ทำให้ผมเห็นผลลัพธ์ของคำคำนี้อย่างชัดเจน เมื่อพ่อได้งานที่มั่นคงในบริษัทแห่งหนึ่งย่านบางกะปิ กรุงเทพฯ

ครอบครัวของเราเริ่มลืมตาอ้าปากได้มากขึ้น เงินทองที่จับจ่ายใช้สอยเริ่มคล่องมือ รอยยิ้มของย่าสดใสมากขึ้นกว่าวันเก่า ๆ มีความทรงจำหนึ่งที่ผมจำได้แม่นยามเมื่อพ่อตัดสินใจซื้อรถมอเตอร์ไซด์ ถ้าเทียบกับครอบครัวอื่นการที่ชายวัย 27 ซื้อรถมอเตอร์ไซด์สักคัน อาจไม่มีเหตุผลอะไรมากนักนอกจากความชอบและเป็นยานพาหนะ แต่สำหรับพ่อของผมแล้วมอเตอร์ไซด์คันนี้มีค่ามากกว่านั้น

สองล้อสี่สูบคันนี้นำความใกล้ชิดและความอบอุ่นมาให้ผม มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ระยะทางจากบางกะปิ กรุงเทพฯ ถึงบ้านที่สมุทรสงคราม จะใกล้สักแค่ไหนเด็กตัวเล็ก ๆ อายุเพียง 7 ขวบ อย่างผมในตอนนั้น คงจินตนาการไปไม่ถึง แต่สิ่งที่ผมได้รับจากเจ้าสองล้อคันนี้แน่ ๆ ก็คือ มันพาพ่อกลับมาหาผมที่บ้านได้ทุกวัน มันนำความสุข รอยยิ้มและเสียงหัวเราะมาฝากเรา ครอบครัวของเรากำลังมีความสุข กำลังจะหลุดพ้นจากความยากลำบาก

หลังเลิกงาน ราว ๆ หกโมงครึ่ง เราจะได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์ของพ่อกลับถึงบ้านตรงเวลาทุกวัน แต่แล้ววันหนึ่งสิ่งที่ไม่มีการคาดคิดก็เกิดขึ้น เหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางใจ เมื่อเสียงเครื่องยนต์ที่ขับเข้ามาในบ้าน มันไม่ใช่เสียงเดิมและตามมาด้วยเสียงของชายคนหนึ่ง ที่รื้อร่น ตื่นตระหนก

“พ่อผมถูกรถชน ตายแล้ว” ผู้มาเยือนร้องบอกเสียงดัง

ภาพแรกที่เห็นหลังจากพวกเราได้ทราบข่าวร้าย คือภาพของย่าที่ทรุดลงไปกองกับพื้น แล้วร้องไห้จนแทบหมดสติ พ่อของผมเป็นลูกชายคนสุดท้องที่ยารักที่สุด เป็นลูกชายคนเล็กที่เป็นเสาหลักของครอบครัว หนึ่งปีกว่าแห่งความสุขของเราจบสิ้น

เมื่อสายฟ้าฟาดลงกลางใจ เสาเรือนที่เคยมั่นคงก็พังครืน

สองล้อคันเดิมไม่ได้ทำหน้าที่อย่างที่ผมเคยทำ แต่หนึ่งปีกว่าที่ผ่านมา มันก็ทำให้ผมมั่นใจมากขึ้นได้ว่า พ่อรักผมมากแค่ไหน “ลูกโตแล้ว อยากอยู่ใกล้ลูก” นี่คือเหตุผลที่พ่อของผมตอบคำถามของผม ที่เคยถามพ่อว่า “ทำไมต้องขับรถไปกลับแบบนี้ มันไกลมาก ทั้งเหนื่อยทั้งอันตราย”

ลูกโตแล้ว อยากอยู่ใกล้ลูก คือคำตอบจากพ่อของผม

นี่คือเหตุผลของผู้ชายคนหนึ่งที่มีลูกตั้งแต่อายุยี่สิบ ทำงานหาเงินส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัวอย่างยากลำบาก จนถึงวันที่เขาคิดว่าลูกโตแล้ว รับรู้เรื่องราวหลายอย่างได้มากพอแล้ว สิ่งที่เขาคิดถึง คือการมอบความรักความอบอุ่นให้ลูกได้มากเท่าที่จะทำได้ โดยไม่สนใจความเหน็ดเหนื่อยของตัวเอง พ่อจากผมไปพร้อม ๆ กับความรักที่มอบให้ผมและมันคือหัวใจของชีวิตที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ความรักที่เราได้รับ เมื่อมันมีค่ามากเท่าไร เราจะรักตัวเองมากพอ

หลังจากที่พ่อจากไป ชีวิตของพวกเขาเราได้ขายคาที่ขาดเสาหลักก็พังครืน แต่ก็เป็นภาระที่ส่งมาอยู่ในจุดเดิม จุดที่เราหาเงินกับความยากลำบากไปซะแล้ว ไม่มีอะไรใหม่และไม่มีอะไรกลับคืนมา ขายคาเว้งว่างแห่งนี้เหลือเพียงผม ลุงและย่าอาศัยอยู่ร่วมกัน เราไม่มีพ่ออีกต่อไป ลุงรับหน้าที่เลี้ยงดูผมด้วยเงินชดเชยจากบริษัท เป็นเงินออมที่พ่อของผมได้ทำเอาไว้ ได้ทิ้งเรือเก่าอย่างลุงที่ไม่ได้ออกเรือ ไม่มีงานทำ มีเพียงการค้าส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ทำหน้าที่ดูแลหลานเท่าที่จะทำได้

ข้าว 5 บาท ขนม 5 บาท น้ำแกวละ 2 บาท วันหนึ่ง ๆ ผมใช้เงินไปโรงเรียนแค่ วันละ 12 บาทเท่านั้น เรียนโรงเรียนวัดแถวบ้าน ค่าใช้จ่ายก็ไม่ได้มากมายอะไร นักหรือครับ

ลุงเลี่ยมผมด้วยความรักมากเท่าที่ลุงจะให้ได้ กระเตงผมไปในทุกหนทุกแห่งไม่ให้คลาดสายตา เลี่ยมอย่างผู้ชายคนหนึ่ง que เลี่ยมหลานตาตา ๆ จนวันหนึ่ง ลุงยอมหันหลังให้กับสิ่งเสพติดที่ลุงสูบอยู่เป็นประจำ เพียงเพราะผมโตแล้ว กลัวผมจะจำเป็นเยี่ยงอย่าง ผมเรียกการกระทำเหล่านี้ว่าความรักและยังตอกย้ำเข้าไปอีกเมื่อความรักของลุงมากับเรื่องลับ ๆ ที่ทำให้ผมอยากรู้ เวลานั้น ผมเข้าเรียน ม.1 เรียนโรงเรียนในตัวจังหวัด ผมนอนกับลุงทุกคืน แต่มีช่วงหนึ่งที่ลุงจะเขียนหนังสืออย่างตั้งใจและจะไล่ผมออกมาห่างจากตรงนั้นทุกครั้ง แน่นนอนที่ผมจะต้องสงสัย แต่ความสงสัยนี้ก็มาแสดงตัวในวันหนึ่ง วันที่เวลาของลุงหดสั้นลงไปทุกที

**เมื่อไหร่ที่เราไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
ยาเสพติดจะย้อนกลับมาให้โทษเราเสมอและลุงของผม
ก็ได้รับโทษนั้นเข้าจนได้!!**

ลุงของผมเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ผมคาดเดาเอาเองว่าเกิดขึ้นมาจากการที่ลุงของผมเคยสูบยาเสพติดชนิดหนึ่งมาอย่างต่อเนื่อง จากคำนิยามของคนที่ออกเรือสมัยก่อน ก็มักจะใช้สิ่งนี้กันเป็นเรื่องปกติ ในขณะที่ความตายกำลังคืบคลานมาอยู่ตรงหน้า สิ่งที่ลุงของผมตั้งใจทำเป็นครั้งสุดท้ายคือการเขียนจดหมายเรื่องลับ ๆ ที่ลุงไม่อยากให้รู้ ผมรู้ได้ในวันหนึ่งเมื่อวันแห่งการจากลาใกล้จะมาถึง

ลุงเขียนจดหมายถึงใครหลายคนด้วยใจที่เข้มแข็งและรอบคอบ ยิ่งเราจนเท่าไร เราต้องรอบคอบมากเท่านั้น นี่คือนิสัยที่ลุงได้สอนผมจากการกระทำของลุงเอง ลุงเขียนถึงเพื่อนให้ช่วยกันซื้อโลงศพ เขียนถึงป้าของผมให้ช่วยดูแลผมต่อจากลุง เขียนถึงคุณหมอที่สถานีอนามัย ฝากฝังให้ดูแลผมด้วย เพราะในวัยเด็กผมเป็นคนที่ร่างกายอ่อนแอ เงินช่วยเหลือของพ่อสองหมื่นกว่าบาทตั้งแต่ผมยังเรียนอยู่ ป.2 ลุงไม่เคยเอาไปใช้และยังเก็บไว้ให้ผม ทุกบาททุกสตางค์

นี่คือความรักที่ผมได้รับจากคนที่ผมรักและรักผมที่สุดถึงสองคน ความรักที่มีแต่ให้ จนมันมีค่ามากพอที่จะทำให้ผมไผ่ดี

คำขอบคุณ

ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในตัวเรา นอกจากความภูมิใจต่อตนเองแล้ว ความสำเร็จจะมีคุณค่ายิ่งขึ้นหากมีคนรอบกายที่ร่วมยินดีไปกับเรา วัตถุประสงค์ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ คือการทบทวนชีวิตตัวเองว่าเราได้เดินทางมาไกลเพียงใด ผ่านเส้นทางอะไรมาบ้าง รวมถึงทุกเส้นทางเหล่านั้นอาจจะเป็นกำลังใจและแรงบันดาลใจให้กับบางท่านได้ ผมจึงไม่ได้ระบุชื่อบุคคลที่มีพระคุณและเกี่ยวข้องกับผมลงไปทั้งหมด เพื่อป้องกันผลกระทบใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในทางใดทางหนึ่ง แต่ทั้งหมดทั้งมวลนี้ ชื่อของท่านที่เป็นเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ และอีกหลาย ๆ ท่านที่ผมยังไม่มีโอกาสได้เขียนถึง เนื่องจากระยะเวลาจำกัด “ผมยังระลึกถึงท่านอย่างตราตรึงในหัวใจของผมตลอดมา” ซึ่งนับว่าเป็น ‘คนข้าง ๆ’ และเป็น ‘พลัง’ ที่ทรงคุณค่ากับชีวิตผมอย่างยิ่ง

ผมขอใช้พื้นที่หน้าสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ก่อนจากกัน ระลึกถึงผู้มีพระคุณและผู้ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตผมทุก ๆ ท่าน ที่ร่วมเป็น คนข้าง ๆ กัน เสมอมา เป็นกำลังใจยามท้อ เป็นแรงให้สู้ยามเหนื่อยล้า เป็นไฟยามมองไม่เห็นทาง เป็นไหล่ให้พิงพิงและซับน้ำตา ขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นตัวแทนความดีของทุกท่านที่ได้ให้ชีวิตกับคนคนหนึ่ง ถึงแม้ว่ายังมีความท้าทายและอุปสรรคข้างหน้าอีกยาวไกล แต่จนถึงตอนนี้ทุกท่านได้ช่วยให้คนคนหนึ่ง เดินทางมาได้ไกลเหลือเกิน เกินเป้าหมายกว่าที่มองเห็นตั้งแต่แรกอย่างมาก

หากหนังสือเล่มนี้ ยังมีคุณค่าต่อผู้อ่านและพอที่จะเป็นพลังให้กับใครสักคนได้บ้าง ขอยกความดีทั้งหมดนี้ให้กับญาติ พี่น้อง ครอบครัวของผม ที่แม้ว่าในช่วงเริ่มต้นเราอาจจะเข้าใจไม่ตรงกันบ้าง แต่เวลาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า “ความรักที่มีต่อกันมีค่าเสมอ” พ่อ แม่ ลุง ย่า ของผม ถึงแม้ว่าท่านจากไปตั้งแต่ผมยังเด็ก แต่ท่านคือคนสำคัญที่เป็นต้นแบบและแรงบันดาลใจให้ผมเสมอ ครูและอาจารย์ตั้งแต่ระดับประถม มัธยมและมหาวิทยาลัยหลาย ๆ ท่าน ที่ไม่ได้เชื่อมโยงกันด้วยสายเลือด แต่เมตตาผมและเป็นต้นแบบให้ผมพยายามเป็นครูที่ดีแบบที่ทุกท่านเป็น

ครอบครัวรุ่นพี่ที่ผมรักเคารพและรักผมเหมือนลูกอีกคนหนึ่ง ผู้บังคับบัญชาในการทำงานและบก.สถานีข่าว ที่ให้โอกาสผมได้พัฒนาตัวเองทุก ๆ ด้าน พร้อมทั้งพี่สาวสุดที่รักที่มองเห็นความสามารถของผม นำพาผมไปเป็นผู้ประกาศข่าว เพื่อน ๆ รวมถึงอีกหลายท่าน ที่ไม่สามารถเอ่ย ณ ที่นี้ได้หมด แต่ขอให้นั่นใจได้ว่า “ผมจะไม่มีวันลืมทุกท่านอย่างแน่นอน”

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่อ่านมาจนถึงหน้าสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณที่สละเวลามาเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวของผม ผมได้แต่หวังว่าหนังสือที่ผมตั้งใจทำขึ้นมาเล่มนี้ จะเป็นกำลังใจเล็ก ๆ และเป็นพลังให้กับใครอีกหลาย ๆ คน ผมภูมิใจกับอุปสรรคและความสำเร็จที่ผ่านมา จนกลายมาเป็นหนังสือเล่มนี้ ผมเชื่อว่าคุณก็มีเรื่องราวความภูมิใจในชีวิตไม่ต่างกัน ผมขอเป็นกำลังใจให้กับคุณ ในการสร้างความสำเร็จของชีวิตและภาคภูมิใจไปกับมัน

ด้วยรัก....จนกว่าจะได้พบกันใหม่

จากนักเรียนปลายแถว ที่มองไม่เห็นอนาคต
สู่ นักศึกษารางวัลพระราชทาน
และ ดร. ผลการเรียนยอดเยี่ยม

เส้นทางชีวิตที่เริ่มต้นด้วยทุนชีวิตที่ดีดลป
ข้ามผ่านอุปสรรคนานัปการ ด้วยหัวใจไฟดี
ไม่มีใครเก่งแต่กำเนิด
ไม่มีใครโง่ไปตลอดชีวิต
ทุกคนเกิดมามีโอกาสเท่ากัน ...

“โอกาสแห่งความสำเร็จ”

“หนังสือเล่มนี้จะเป็นสิ่งเล็ก ๆ ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับใครก็ตาม
ที่คิดว่าตัวเองด้อยค่า หมดแรง กำลังล้ม หรือแม้แต่กับคนที่กำลังอยู่แล้ว
หนังสือเล่มนี้จะเป็นขุมพลังให้คุณมีจุดหมายที่มั่นคงขึ้น
ที่สำคัญยังช่วยเป็นกุญแจในการเลือกสาขาเรียน เลือกมหาวิทยาลัย
เลือกอนาคตของตัวเอง และเทคนิคการเรียน
จากประสบการณ์ในชีวิตจริงของนักเรียนปลายแถว
สู่ ดร.ที่ได้รับพระราชทานประกาศนียบัตรผลการเรียนยอดเยี่ยม 4.00”

เกิดจากไหนไม่สำคัญ
ใช้ชีวิตอย่างไรสำคัญกว่า

ว่าที่ร้อยตรี ดร.ธนรัตน์ รัตนพงศ์ธระ